

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
t.č. v X
sídlem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2022 č. j. KRPA-394819-11/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 6. 1. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2022 č. j. KRPA-394819-11/ČJ-2022-000022-MIG (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013) (dále jen „dublinké nařízení“), přičemž doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukazoval na to, že byl zajištěn a tentýž s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, kde plně spolupracoval s policejním orgánem, doznal se k tomu, že na území ČR pobýval asi 14 dnů bez platného pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu, na území přicestoval z Francie za účelem návštěvy své družky paní L. M., občanky ČR, se kterou během svého pobytu na území bydlel, i když si nepamatoval adresu bydliště (uvedl pouze, že B.), jasně sdělil, že má kde bydlet. V napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedena doba pobytu žalobce na území EU od roku 2021, i když žalobce při svém výsledku uvedl, že na území EU vstoupil v únoru 2022 v Itálii, kde také podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu ani nevyplývá, zda řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii stále probíhá, či již bylo skončeno, což je přitom zásadní otázka pro volbu důvodu zajištění, žalovaný vycházel pouze ze systému EURODAC, dle kterého žalobce podal dne X. 2022 v Itálii žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí je vydané na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a nepřezkoumatelné.
3. Namítal, že v jeho případě není dáno vážné nebezpečí útěku, jeho jednání a délka neoprávněného pobytu nezakládá nezbytnost omezení osobní svobody žalobce, samotný nelegální pobyt pro aplikaci zajištění dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepostačuje, žalobce se nepokusil o útěk, ani se nevyhnul dřívějšímu předání do jiného členského státu EU, nevyjádřil úmysl, že rozhodnutí o jeho předání nebude respektovat, ani takový úmysl není zjevný z jeho jednání (tedy z toho, že přicestoval z Francie, kde aktuálně pobývá). Jasně uvedl, že si není vědom, že na území ČR nemůže jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v jiné členské zemi EU oprávněně pobývat, žalovaný nemůže paušálně dovozovat, že by nerespektoval své předání do Itálie.
4. Žalobce uvedl při svém výsledku, že účelem jeho pobytu na území ČR je jeho přítelkyně, u které též bydlí, žalovaný však tyto informace vůbec nezkoumal, nepokusil se ověřit vztah žalobce k občance EU ani jeho délku, nezbyval se tím, zda tato skutečnost nemůže bránit jeho zajištění z hlediska otázky přiměřenosti. Nelze pominout též skutečnost, že žalobce může být považován za rodinného příslušníka občana EU.
5. Uvedl, že zajištění je mimořádným institutem, musí být podloženo závažnými důvody a použito jen ve výjimečných případech, kdy jiné řešení nepřichází v úvahu. Napadené rozhodnutí považoval za zjevně nezákonné a nepřiměřeně zasahující do jeho práva na osobní svobodu, žalovaný kontextuálně ignoroval Listinu a základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 15. 4. 2009 č.j. 1 As 12/2009) a Ústavního soudu. Aby žalovaný dostal těmto požadavkům, musel by přehledně a logicky vysvětlit, z čeho dovozuje obavu, že se žalobce bude vyhýbat realizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správního vyhoštění. Žalovaný to však neučinil, jeho závěr o tom, že je zajištění nezbytné, je nepřezkoumatelný. Poukazoval na zásadu proporcionality dle § 2 odst. 3 správního řádu.

6. Měl za to, že žalovaný nedostatečně posoudil, zda nepostačuje uložení mírnějších opatření, když žalobce má na území zajištěno bydliště, což udal při svém výsledku, na této adrese bydlel od svého příjezdu do ČR se svou družkou, mohl by tam bydlet i nadále, jeho družka jej jezdí navštěvovat do X a plánuje se žalobcem do budoucna uzavřít manželství. Žalobce byl po dobu soužití s jeho družkou připraven poskytovat žalovanému součinnost, hlásit mu veškeré změny a případně se též pravidelně hlásit ve stanovenou dobu, žalobce nikdy neuvedl, že by taková opatření nerespektoval, jeho neoprávněný pobyt pak netrval po dlouhou dobu a pobýval zde za účelem realizace partnerského vztahu s občankou ČR. Závěr ohledně nemožnosti aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování je nepřezkoumatelný, napadené rozhodnutí je tak nezákonné a neodpovídající okolnostem případu, nezákonně zasahuje do práva žalobce na osobní svobodu.
7. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný poukázal na úpravu dle § 129 odst. 1, § 129 odst. 3, § 129 odst. 4, § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, k žalobním námitkám uvedl, že skutkový stav byl zjištěn správně, neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování odůvodnil na s. 4- 6 napadeného rozhodnutí. Dle uvedené právní úpravy musí být k zajištění cizince splněny čtyři podmínky; za prvé je kladen požadavek, že cizinec se na území nachází neoprávněně, což je v daném případě nesporné. Druhou podmínkou je existence platného a účinného předpisu EU, popř. bilatelární mezinárodní dohody, což je splněno dublinským nařízením, které má bezprostřední právní důsledky též v České republice. Za třetí musí být splněna objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku, a to dle některé ze skutkových podstat definovaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž o jeho naplnění rovněž není sporu. Za čtvrté musí být zhodnocena otázka, zda nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování, jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobce bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se předání vyhýbal (objektivní složka), u žalobce absentovala jak subjektivní, tak objektivní složka, jejich uložení tak bylo v podstatě vyloučeno, žalovaný vyjádřil, z jakých důvodů považuje uložení zvláštních opatření za nemožné (subjektivní složka) a rovněž za neúčelné (objektivní složka). Ze systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce dne X. 2022 požádal o mezinárodní ochranu v Itálii, existoval tedy reálný předpoklad jeho předání do Itálie, doba 30 dnů byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu jeho předání a zajištění potřebných náležitostí. Byly splněny všechny podmínky pro zahájení dublinského řízení, neboť žalobce vstoupil a pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez platného víza, což sám potvrdil do protokolu dne X. 2022, dle záznamu IT1AG063YF žalobce podal dne X. 2022 žádost o azyl v Itálii.
9. Žalovaný aplikoval též článek 28 odst. 2 dublinského nařízení a současně § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že za vážné nebezpečí útěku se považuje též situace, kdy cizinec, který má být předán do státu přímo sousedícího s Českou republikou nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Žalovaný nemůže dopustit, aby se na území ČR svévolně pohybovaly osoby, které nemají oprávnění k pobytu, nemají pobytovou adresu, nespolupracují se Shodu s prvopisem potvrzuje X.

státními orgány a nerespektují jejich rozhodnutí, žalovaný musel zabránit tomu, aby se žalobce svévolně pohyboval na území ČR, měl též důvodnou pochybnost, zda se žalobce podrobí rozhodnutí o jeho předání zpět do jiného členského státu.

10. K tvrzenému vztahu s družkou žalobce žalovaný uvedl, že žalobce dle protokolu o podání vysvětlení ze dne X. 2022 mluvil o své kamarádce, kterou přijel pouze navštívit, nikoli o družce, nevěděl její datum narození, ani přesné bydliště, opakovaně jí neoznačil za osobu blízkou ani osobu, kvůli které by jeho přemístění do jiného členského státu (k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu) bylo z hlediska posouzení zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Rovněž jí neuvedl na otázku, zda v ČR sdílí společnou domácnost s občanem EU či zda existuje nějaká jeho vazba k České republice.
11. Námitka ohledně nezákonnosti aplikace § 124 odst. 1 písm. b) je neopodstatněná, neboť bylo rozhodnuto dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole hlídkou Policie ČR v Praze 1, Masarykovo nádraží, byl dne X. 2022 kontrolován cizinec, kteří nepředložil žádný cestovní doklad, nadiktoval své osobní údaje, dle kterých byl ztotožněn jako žalobce, nepředložil žádné povolení k pobytu, ani takové povolení nebylo zjištěno lustrací, vzniklo tak podezření, že na území ČR neoprávněně vstoupil nebo zde neoprávněně pobývá.
13. Dle záznamu v systému EURODAC ze dne 10. 12. 2022 žalobce podal dne X. 2022 žádost o mezinárodní ochranu v Itálii, Agrigento, č. IT1AG063YF, nebyl uveden záznam o tom, že by řízení bylo ukončeno.
14. V protokolu o podání vysvětlení dne X. 2022 žalobce uvedl, že do Itálie přijel v roce 2021 z Tuniska, byl tam asi dva dny, poté přešel do Francie, kde žil až dosud, v Itálii byl v záchytu, požádal tam o azyl, aby ho propustili, do Evropy přijel za lepšími podmínkami z finančních důvodů, Itálie je však chudá země, proto přijel do ČR za kamarádkou, ve Francii o azyl nežádal, své doklady má nyní ve Francii. Do ČR přicestoval asi před 14 dny za kamarádkou na návštěvu, původně žalobce chtěl, aby přijela ona do Francie, ale nakonec se domluvili, že žalobce přijede sem, uvedl její jméno, datum narození nevěděl, uvedl, že je má uložené v telefonu. Dále uvedl, že kamarádka bydlí v B., žalobce od svého příjezdu, kdy sem přijel na dovolenou, bydlí u ní, současně ale uvedl, že v ČR nemá žádné bydliště, nemá adresu ani ubytování, nemá se kde ubytovat. Uvedl, že v ČR nemá žádné příbuzné, ani jiné vazby, pouze kamarádku L., nemá zde ani žádnou osobu, vůči které by bylo ukončení jeho pobytu nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, rovněž sdělil, že nesdílí společnou domácnost s občanem EU a nemá žádné bydliště, ani majetek, majetek nemá ani v zemi původu, má u sebe asi 500 Kč. Na dotaz ohledně možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že má u sebe asi 500 Kč, jinak finanční prostředky moc nemá, není ani nikdo, kdo by je za něj mohl složit, je tu na dovolené u kamarádky, adresu ani ubytování nemá a nemá se kde ubytovat. Není si vědom toho, že je na území oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a s vízem, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR. Nepožadoval, aby o jeho zajištění byla vyrozuměna jakákoli osoba zdržující se na území ČR. Sdělil, že v Itálii se má kam

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vrátit, vláda mu tam něco zařídí, v Itálii mu nic nehrozí, chce jet do Itálie, závěrem však uvedl, že se poté vrátí do Francie.

15. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 11. 12. 2022 rozhodl o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle dublinského nařízení. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů. Žalovaný zde aplikoval § 129 odst. 1, 3, 4 a 7, § 123b a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále článek 28 odst. 2 dublinského nařízení. Dále se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí zabývat v souvislosti s jednotlivými žalobními body.
16. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 23. 12. 2022 žalovanému, že byl v případě žalobce zahájen postup dle dublinského nařízení, v daném případě byla dne 23. 12. 2022 odeslána žádost o přijetí zpět do Itálie, lhůta pro odpověď byla stanovena do 6. 1. 2023. Ministerstvo vnitra dále dne 5. 1. 2023 sdělilo žalovanému, že dne 5. 1. 2023 Italská republika přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím zpět žalobce, bylo požádáno o prodloužení zajištění žalobce do 16. 2. 2023.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního; dále též „s.ř.s.“) žalobou napadené rozhodnutí, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o žalobě rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
18. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
19. Předně soud konstatuje, že o zajištění žalobce bylo rozhodnuto dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to na základě zjištění, že požádal o mezinárodní ochranu v Itálii dne X. 2022. Nejedná se tedy o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců a ze správního spisu nevyplývá, že by bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Veškeré žalobní námitky vycházející z předpokladu, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, tedy zejména námitka, že žalovaný neodůvodnil, z čeho dovozuje obavu, že se žalobce bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, je tak třeba označit za zcela neopodstatněné.
20. Soud neshledal jako důvodné ani námitky týkající se nedostatků při zjišťování skutkového stavu. Žalobce při podání vysvětlení uvedl, že v Itálii požádal o mezinárodní ochranu, konkrétní datum však nespecifikoval, dále uvedl, že poté odcestoval do Francie, kde však žádost o mezinárodní ochranu nepodal. Žalovaný poté provedl lustraci v systému EURODAC, ze kterého zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Itálii dne X. 2022. Z tohoto záznamu nevyplývá, že by řízení o žádosti již bylo nějakým způsobem ukončeno. Tyto údaje nejsou v rozporu s tvrzeními žalobce, neboť tento datum podání žádosti o mezinárodní ochranu nekonkretizoval, pouze uvedl, že požádal v Itálii, aby byl propuštěn ze záchytu, datum však nezmnínil. Sice uvedl, že do Itálie přicestoval v roce 2021,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z tohoto samotného údaje však datum podání žádosti o mezinárodní ochranu nelze dovodit. Žalobce ani netvrdil, že by řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo již ukončeno. Nelze tak mít pochybnosti o tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Itálii dne X. 2022 a toto řízení dosud ukončeno nebylo.

21. K tomu je třeba uvést, že systém EURODAC byl zaveden nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013, o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013 kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (dále jen „nařízení č. 603/2013“). Systém EURODAC je důležitou součástí společné azylové a migrační politiky EU a tzv. dublinského systému, pomocí sdílení a porovnávání otisků prstů slouží k identifikaci žadatelů o mezinárodní ochranu a tedy i žádostí o mezinárodní ochranu podaných v jednotlivých členských státech. Jedná se o standardní nástroj využívaný pro zjištění, zda určitá osoba již v jiném členském státě o mezinárodní ochranu požádala, a tedy i pro následné zodpovězení otázky, zda se v příslušném případě uplatní dublinské nařízení či nikoli. Z toho plyne, že využití databáze EURODAC z hlediska určení statusu žalobce v dané věci bylo zcela dostačující, příslušná námitka žalobce je přitom zcela obecná, žalobce neuvedl žádné konkrétní kroky, které měl dle jeho názoru žalovaný v této souvislosti ještě učinit.
22. Pokud jde o datum, kdy žalobce přicestoval do Evropské unie, vyšel žalovaný z tvrzení žalobce uvedeného v podání vysvětlení, dle kterého do Itálie přicestoval v roce 2021 (nikoli tedy 2022, jak tvrdí v žalobě). I když je třeba připustit, že ve výpovědi žalobce se vyskytly určité nesrovnalosti ohledně jeho přicestování do Itálie, neboť současně tvrdil, že se tam nacházel pouze dva dny, dále, že byl v záchytu a hned po propuštění odcestoval do Francie; nicméně dle záznamu v EURODAC požádal o mezinárodní ochranu dne X. 2022, nikoli tedy v roce 2021. Skutečné datum přicestování žalobce do Evropské unie však není z hlediska rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nijak podstatné, není řešeno vyhoštění žalobce ani délka jeho neoprávněného pobytu na území členských států, relevantní je naopak okolnost, že žalobce požádal v Itálii o mezinárodní ochranu dne X. 2022 a uplatní se tak zde dublinské nařízení. Žalovaný tak nepochybil, pokud se nepokusil blíže vyjasnit původní datum přicestování žalobce na území Evropské unie.
23. Žalobce dále v žalobě tvrdil, že na území České republiky pobývá se svou družkou, která s ním plánuje do budoucna uzavřít manželství, vytýkal žalovanému, že se tímto vztahem žalobce k občance EU blíže nezabýval, rovněž namítal nepřiměřenost. Soud k tomu uvádí, že při přezkoumávání napadeného rozhodnutí je třeba vycházet ze stavu ke dni jeho vydání. Žalovaný přitom ve správním řízení vycházel z výpovědi žalobce, který paní L. M. označil pouze za kamarádku, uvedl, že za ní přijel na návštěvu v rámci své dovolené a zdržuje se u ní v B., rovněž dále sdělil, že společnou domácnost s občanem Evropské unie nesdílí (z čehož lze dovodit, že nevedl společnou domácnost ani s paní L. M.). Dále žalobce uvedl, že v České republice není žádná osoba, kvůli které by ukončení pobytu žalobce na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, nemá Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žádnou doručovací adresu v ČR, není žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestovat z území České republiky, o svém zajištění nechtěl nikoho vyznat. Žalovaný tato tvrzení v napadeném rozhodnutí bez jakéhokoli zkreslení rekapituloval, v dalším odůvodnění pak tuto osobní vazbu žalobce nepovažoval za nijak významnou. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, výše uvedená tvrzení žalobce neindikovala, že by mezi žalobcem a paní L. M. byl navázán intenzivnější vztah, již vůbec žalobce nezmiňoval, že by se jednalo o družku či že by měli v úmyslu uzavřít manželství. S ohledem na to nebylo ani důvodné, aby žalovaný bližší podrobnosti ohledně tohoto vztahu zjišťoval, neboť okolnosti uvedené žalobcem byly k vyhodnocení této vazby dostatečné, bylo z nich zřejmé, že se o významnou vazbu nejedná. Z těchto okolností bylo rovněž patrné, že žalobce ve vztahu k paní L. M. nemohl naplňovat ani žádnou z kategorií rodinného příslušníka EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

24. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zajištění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 6. 2022 č.j. 5 Azs 165/2020- 17, kde uvedl, že: *„Také k námitce stěžovatele týkající se povinnosti žalované zabývat se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu čl. 8 Úmluvy, Nejvyšší správní soud opětovně připomíná, že na základě žalobou napadeného rozhodnutí nemělo dojít k předání (přemístění) stěžovatele do jiného členského státu (a už vůbec ne do země původu), ale rozhodovalo se o jeho zajištění za účelem přemístění. Je pravdou, že čl. 8 Úmluvy dopadá i na případy, kde zákon o pobytu cizinců s posuzováním přiměřenosti rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života cizince nepočítá. I v případech takových rozhodnutí je třeba se touto otázkou zabývat, pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého či rodinného života a tato námitka není již na první pohled nemyslitelná či zdánlivá (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020 – 38, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS).“*
25. V daném případě však žalobce ve správním řízení žádnou takovou námitku neuvedl, nenamítal, že by jeho zajištění či jeho přemístění (vzetí zpět) do Itálie bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého či rodinného života, paní L. M. opakovaně označoval pouze za kamarádku, ke které přijel na návštěvu během své dovolené. Žalovaný tak nepochybil, když se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života u napadeného rozhodnutí výslovně nezabýval, zároveň ani pozdější tvrzení žalobce ohledně jeho družky nemůžou s ohledem na princip dle § 75 odst. 1 s.ř.s. způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Soud se neztotožnil ani se žalobní námitkou, dle které nebyly splněny zákonné podmínky pro konstatování vážného nebezpečí útěku.
27. Podle § 129 odst. 4 policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*
29. V daném případě žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Itálii dne X. 2022. Žalovaný dovozoval splnění podmínky „vážné nebezpečí útěku“ ze skutečnosti, že žalobce na území Itálie prokazatelně učinil žádost o azyl, přesto území tohoto státu svévolně opustil, aniž by vyčkal ukončení azylové procedury, vycestoval na území Francie, poté svévolně a bez vážného důvodu vycestoval do České republiky, kam vstoupil bez oprávnění k pobytu a pobýval zde neoprávněně. Z toho dovodil, že by z území dobrovolně nevycestoval, rozhodnutí by nerespektoval a dále by se pohyboval po smluvních státech dle svého uvážení, navíc aktuálně disponuje pouze minimální finanční hotovostí, k území České republiky není ničím vázán, nemá zde žádné vazby či závazky, ani stálou adresu, nebuduje si zde zázemí, sám uvedl, že chce odjet z ČR do Francie. Poukázal na to, že v návaznosti na mezinárodní úmluvy nelze dovolit, aby se osoba bez pobytového oprávnění volně pohybovala po území České republiky.
30. Ze shora uvedeného článku 28 odst. 2 dublinského nařízení vyplývá povinnost správního orgánu při hodnocení existence váženého nebezpečí útěku přihlídnout k individuálním okolnostem každého jednotlivého případu. Jak žalovaný správně dovodil, v daném případě je podmínka váženého nebezpečí útěku splněna již na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, jednotlivé možnosti dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jsou dány alternativně, postačí tedy, je-li splněna pouze jedna z nich, aby bylo možné konstatovat existenci váženého nebezpečí útěku. Dále je z jednání žalobce zjevný též úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění, v této souvislosti žalovaný správně přihlédl k porušení povinnosti žadatele o azyl zdržovat se v zemi podání žádosti, k neoprávněnému pohybu žalobce po schengenském prostoru, absenci zázemí v České republice a k prohlášení, že se vrátí do Francie. K vážnému nebezpečí útěku srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019 č.j. 5 Azs 109/2018-31. Soud k tomu doplňuje, že v případě žalobce byla splněna i podmínka uvedená v poslední větě ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neměl oprávnění k tomu, aby samostatně cestoval přes další členské státy EU do Itálie a na území České republiky neudal žádnou adresu.
31. S touto problematikou je spojena též otázka, zda v případě žalobce nepřipadalo v úvahu namísto zajištění využití mírnějších opatření tj. zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a §123c zákona o pobytu cizinců.
32. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
- Shodu s prvopisem potvrzuje X.

33. Žalovaný založil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování na skutečnostech, že žalobce nemá v České republice žádný povolený pobyt ani žádné bydlení, přicestoval pouze za kamarádkou, nezajistil si žádné ubytování, přicestoval bez cestovního dokladu, všechny osobní věci má u sebe, není přihlášen k pobytu, nemá zde žádný majetek, disponuje pouze minimální finanční hotovostí, nedisponuje částkou ke složení finanční záruky; z toho dovodil nebezpečí, že žalobce nebude chtít, aby byl předán do příslušné země k vyřízení jeho žádosti o azyl, neboť tuto zemi svévolně opustil, dále dovodil důvodnou obavu, že žalobce nebude spolupracovat s orgány České republiky a mohl by se na území České republiky skrývat s cílem vyhnout se předání v rámci dublinské dohody, případně by mohl neoprávněně vycestovat z území.
34. K žalobním námitkám ohledně existence partnerského vztahu s družkou, občankou ČR, soud odkazuje na argumentaci uvedenou v bodech 23 -25 výše, když žalobce žádné takové skutečnosti ve správním řízení neuvedl, k tomu je třeba doplnit, že žalobce ani neuvedl přesnou adresu, na které se u své kamarádky měl zdržovat, ani její datum narození, svůj pobyt označoval za pouhou návštěvu při své dovolené, přičemž prohlašoval, že žádné bydliště ani ubytování v ČR nemá, nemá tu doručovací adresu ani žádný majetek, disponuje částkou 500 Kč, není ani nikdo, kdo by za něj mohl složit finanční záruku (je tu na dovolené u kamarádky).
35. Dané žalobní námitky tak nelze považovat za opodstatněné, žalovaný shora uvedené konkrétní okolnosti vyhodnotil správně a přezkoumatelně, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56), nebyl zde předpoklad, že by jiná mírnější donucovací opatření byla účinná. K tomu též rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59, bod 31.
36. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.